

allermindste Forbavselse. Der havde været noget i den Maade, hvorpaa denne Videnskabens nye Sejr over Døden blev forkyndt, som krænkede ham og nu fik ham til at vise sig i fuld Ornat.

Han svarede, at for Gud var naturligvis intet umuligt. Derfor havde vi Mennesker altid Lov til at haabe. Hans Miskundhed var det jo, der udrettede det altsammen.

Asmus Hagen forstod, at der blev tilkastet ham en Hanske; men han fandt det ikke Umagen værd at tage den op. Den tunghuede Præst, som sad der med de rødblaå Hænder foldede over Brystet og Fødderne i de klodsede Ankelsko væltet om paa Siden, gjorde udelukkende et komisk Indtryk paa den pertentlige lille Professor.

Men Præsten fortsatte. Han sagde, at det jo kun var dumme og selvopblæste Mennesker, der kunde tro, at et kemisk Præparat ejede nogen livsopholdende Magt i sig selv. Det var at sætte sig paa samme aandelige Standpunkt som Negere og Hottentotter, der tilbad „Aanderne“ i en Kampesten eller et Stykke Træ.

Asmus Hagen trommede med Fingrene paa Vesten og svarede:

„Jeg vil foreslaå Dem at gøre et Forsøg, Pastor Vestrup. F. Eks. med en Spiseskefuld amerikansk Olje. Med Fare for at blive beskyldt for negeragtig Overtro forsikrer jeg Dem, at Virkningen vil være ganske uafhængig af nogen Troesbekendelse. Paa en Kristen, en Muhamedaner eller en Hedning garanterer jeg det samme Resultat.“

Da Mads Vestrup gav et hvast Svar, lod Asmus Hagen